

Arrest

**nr. 81 566 van 23 mei 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 2 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 januari 2012 tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 30 januari 2009 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige. Op 15 december 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 13 januari 2012 een beslissing houdende de beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [C.M.V.] [...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet meer aan de in artikel 40 § 4 van de wet van 15-12-1980 gestelde voorwaarden voor een verblijf in het Rijk als zelfstandige.

Betrokkene diende dd. 30-01-2009 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als zelfstandige.

Ze verkreeg de E-kaart dd. 13-07-2009 op basis van haar zelfstandige activiteit. Dd. 23-12-2011 werd betrokkene via een aangetekend schrijven vriendelijk verzocht om nieuwe bewijzen voor te leggen aangaande haar huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, bewijzen aangaande haar bestaansmiddelen. De minister of zijn gemachtigde kan immers controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan, overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980. Deze aangetekende zending werd echter niet opgehaald.

De gemeente werd op 09/01/2012 van de aangetekende brief verwittigd en zou de betrokkene ook uitnodigen om deze bewijzen voor te leggen. Tot op datum van 27/01/2012 heeft de betrokkene geen enkel bewijs van enig economische activiteit voorgelegd.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene aangesloten was bij een sociale kas voor zelfstandigen van 19-01-2009 tot 28-09-2009. Daarnaast blijkt ook nergens uit het dossier dat betrokkene nog een zelfstandige activiteit zou uitoefenen.

Betrokkene legt evenmin enig bewijs voor een nieuwe economische activiteit te hebben, bijvoorbeeld een tewerkstelling aan de hand van een arbeidskaart B, of een bewijs over voldoende inkomsten te beschikken.

Betrokkene sloot dd. 01-04-2011 een wettelijke samenwoning af. Ze kan echter het verblijfsrecht niet behouden in functie van haar partner daar deze zelf het verblijfsrecht geweigerd werd met een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 26-08-2011.

Betrokkene voldoet dus niet meer aan de voorwaarden van artikel 40 § 4 van de wet van 15-12-1980. Bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit of het bewijs dat betrokkene als economisch niet-actieve voldoende in haar bestaansmiddelen kan voorzien, dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie en dit overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig middel: Geput uit de schending de materiële motiveringsverplichting, zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, vertrouwensbeginsel. De beslissing is kennelijk onredelijk genomen. Verzoekster verblijft sedert 30.01.2009 in het land en is op geen enkel ogenblik teruggefallen op het sociaal vangnet, uitgezonderd 1,5 maand waarvan ze de ontvangen leefloon terugbetaald heeft aan het OCMW. Zij heeft gedurende haar verblijf in België een inkomen genereert op basis van haar zelfstandige activiteit en als arbeidster. Verzoekster legt bewijzen van de betalingen aan sociale kas PARTENA voor. Die bewijzen heeft ze ook voorgelegd aan de gemeente, het is vreemd dat de gemeente die bewijzen niet heeft overgemaakt aan de verwerende partij. Na haar inschrijving in België heeft ze als zelfstandige gewerkt in de firma BVBA RAVAS. Na haar tewerkstelling in de firma BVBA RAVAS is in verscheidene firma's tewerkgesteld. Momenteel werkt ze als interim-arbeidster. Zij vormt geen onredelijk belasting voor de Belgische sociale bijstand, waardoor er ook geen reden is om het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen. Indien verzoekster zelfs een onredelijke belasting zou zijn voor de sociale bijstand dan dient de verweerder om uit te maken of er sprake is van onredelijke belasting een aantal criteria onderzoeken zoals de al dan niet tijdelijke aard van de problemen, de verblijfsduur, de persoonlijke situatie en het bedrag van de uitgekeerde steun. De bestreden beslissing stelt immers dat verzoekster niet langer

voldoet aan de eerder verblijfsvoorwaarden omdat ze geen bewijs zou hebben voorgelegd aangaande haar economische activiteit. Verzoekster werd op geen enkel ogenblik uitgenodigd op de gemeente om bewijzen van haar economische activiteit voor te leggen. Terwijl de overheid bij een dermate summier dossier de nodige inspanningen moet doen om voldoende informatie te verzamelen alvorens een beslissing te nemen. Indien het dossier zodanig summier is dient de overheid bijkomende informatie op te vragen bij verzoekster zelf of bij zijn eigen overheidsinstanties. Al die onderzoeken hebben niet plaatsgevonden zodat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Verzoekster stelt dat ze geen aangetekende zending heeft ontvangen, anders zou ze sowieso naar de gemeente gegaan zijn om de bewijsstukken voor te leggen. Dat de overheid bij het nemen van een beslissing zorgvuldig tewerk moet gaan door eerst te onderzoeken, controleren en dan pas een besluit te nemen. Dat verzoekster er bovendien rechtmatig op mocht vertrouwen dat de overheid zorgvuldig tewerk zou gaan. Uit de bestreden beslissing kan verzoekster enkel afleiden dat de overheid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster heeft 'onderzocht' op grond van zelf opgezochte doch onvolledige gegevens. Er is verzoekster nooit om verduidelijking of bijkomende stukken gevraagd, zodat zij er van uit ging dat haar specifieke situatie binnen de wettelijke kader resulteerde. De overheid heeft enerzijds zelf onvoldoende informatie ingewonnen bij haar eigen instanties én heeft anderzijds geen informatie opgevraagd bij verzoekster. De overheid is bij de beoordeling niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor er geen correcte beoordeling kon gebeuren en zij derhalve onredelijk tot haar besluit is gekomen. Verzoekster is derhalve van mening dat er een schending van de materiële motiveringsplicht is. (zie bv. R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001; RvV. nr. 24.481, 13 maart 2009; RvV. nr. 10.209, 21 april 2008). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding. Bij het nemen van een beslissing moet het bestuur zich steunen op alle gegevens van het dossier. Het bestuur heeft onder andere geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster momenteel tewerkgesteld is bij het bedrijf McCain. De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en getuigt van een onzorgvuldig optreden van het bestuur. Verzoekster is dan ook van mening dat de zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. (RvSt nr. 154.954, 14 feb. 2006; Rvst. 167.411, 2 feb. 2007; RvV. nr. 15.642, 1 sept. 2008). De bestreden beslissing is derhalve genomen op grond van onjuiste, minstens onvolledige gegevens en op kennelijk onredelijke en onzorgvuldige wijze. Tot slot is verzoekster van mening dat er een schending is van het vertrouwensbeginsel aangezien het beginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid."

2.2. Aangaande de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel geldt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In casu heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie vastgesteld dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden 'voor recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Verzoekster kon immers niet aantonen een legale zelfstandige activiteit uit te oefenen in het Rijk.

Verzoekster toont geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster heeft nagelaten om de verwerende partij op de hoogte te brengen van eventuele economische activiteiten.

De documenten die zij thans bijvoegt, bevinden zich niet in het administratief dossier en werden niet aan de gemachtigde overgemaakt. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.). Verzoekster laat echter na om aan te tonen met welke elementen dan wel geen rekening zou zijn gehouden.

Verzoekster kan voorts niet worden gevolgd waar zij betoogt dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

De bestreden beslissing houdt slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoeksters aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing (aanvraag tot vestiging) te treffen. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt aan de bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr, R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen. Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007. I. OPDEBEEK. "De hoorplicht" in Beginselen 'van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge. die Keure, 2006, 247.

Bovendien werd aan verzoekster op 23 december 2011 een aangetekende brief verstuurd door de stad Lier met uitdrukkelijk verzoek om bewijzen over te maken van recente activiteiten. Verzoekster heeft nagelaten om de nodige documenten te bezorgen aan de verwerende partij en is zelf nalatig geweest.

De werkwilgheid van verzoekster en de bewijzen die zij daarvan voorbrengt en die dateren van na de bestreden beslissing, doen geen enkele afbreuk aan het feit dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing niet voldeed aan de voorwaarden gesteld in artikel 42 bis van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC